

Vojenské věci. — Řízení před nss-em: I. Stížnost k nss je přípustna ohledně vojenských rozhodnutí kárných, není však přípustna ohledně vojenských rozhodnutí kázeňských. — II. O podmínkách obnovy řízení ve vojenském řízení kárném.

(Nález ze dne 9. června 1927 č. 12.533).

V ě c: K. K. v P. (adv. Dr. Lad. Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o obnovu kárného řízení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Obžalovacím spisem z 27. června 1922 byl st-l obviněn, že se dopustil zločinu podvodu a zpronevěry a přečinu nešetření služebních předpisů, byl však rozsudkem divisiho soudu v Praze ze 4. října 1922 žaloby té sprostěn, a to pokud jde o činy, jež se pak staly předmětem řízení kárného, totiž padělání veř. listiny ke škodě státu a rozkaz daný vojínům, aby obstarali fingované účty a použití účtů těch jako dokladů k úředním výkazům, — z důvodu, že trestnost činu prvního zanikla amnestií presidenta republiky z 23. října 1920, při čemž v jednání obžalovaného shledána pouze skutková povaha přečinu dle § 577 f) voj. tr. zák., resp. z nedostatku skutkové povahy, jelikož v případě druhém nebyl obžalovanému podvodný úmysl prokázán.

Na to bylo zavedeno proti st-li řízení disc., které však bylo přerušeno tím, že zem. voj. velitel v Bratislavě vydal dne 6. února 1924 rozkaz, aby se proti st-li zavedlo řízení před kárným výborem podle zák. č. 154/1923. Řízení toto skončilo v I. instanci tím, že kárný výbor 10. pěší divise v B. konečným usnesením z 20. ledna 1925 uznal, že st-l jest vinen, 1. že byv přidělen v r. 1920 státnímu hřebčinci v Praze, podal úřední návrh na udělení remunerace pro sebe, opatřil jej úředním razítkem a napodobil na něm podpis svého velitele bez podvodného úmyslu, a 2. že v témže roce dal dvěma podřízeným vojínům rozkaz, aby mu opatřili fingované účty ke krytí schodku, čímž se dopustil porušení povinností úředních, služ. a stavovských dle § 12/1 zák. ze 4. července 1923 č. 154 Sb. a st-li byl uložen trest písemné výstrahy podle § 23/1 cit. zák.

Podle výnosu z 20. února 1925 nepotvrdil zem. voj. velitel v Bratislavě toto usnesení, pročež byly spisy předloženy odvolacímu kárnému výboru, jenž v konečném svém usnesení z 19. května 1925 uznal st-le vinným týmiž činy, ale potrestal jej podle § 23/1 lit. e) cit. zák. přeložením do výslužby a trvalým snížením zaopatřovacích požitků o 15%. Usnesení to bylo podle § 25/7 cit. zák. potvrzeno mno a doručeno st-li 17. července 1925.

Podáními z 24. července 1925 a z 26. září 1925 žádal st-l za obnovu kárného řízení; žádosti nebylo nař. rozhodnutím vyhověno. — — — —

Nař. rozhodnutím byla st-lova žádost zamítnuta z jediného důvodu, že st-l neuvedl jako důvod pro povolení obnovy řízení žádných nově na jevo vyšlých skutečností, kterých kárný výbor neznal a jež dle § 28 zák. jedině mohou býti podnětem pro obnovu kárného řízení. — — — —

Stížnost připouští, že se st-l domáhal povolení obnovy řízení nikoli proto, že se dodatečně vyskytly nové skutečnosti a průkazy, odnášející se ke skutkové podstatě, z které odvolací kárný výbor vycházel, nýbrž jen proto, že dle st-lova mínění jest jeho konečné usnesení ztíženo podstatnými vadami, resp. nesprávným použitím zák. ve smyslu §§ 6 a 7 zák. o ss, ale snaží se dovoditi, že ve voj. věcech kárných má strana nárok na povolení obnovy řízení též z důvodu, že konečný výrok kárný je vadný nebo nezákonný, tedy z důvodů, pro které lze naříkati výroky správních úřadů jen řádným prostředkem opravným (rekursem) nebo stížností na nss.

Pokud stížnost hájí tento názor tvrzením, že mimo obnovu řízení není proti rozhodnutí odvolacího kárného výboru přípustným žádný opravný prostředek, jest bezdůvodná, neboť rozhodnutí toto lze ve smyslu § 2 zák. o ss naříkati stížností před nss. Zákon č. 154/1923 vyloučil sice stížnost k nss-u ohledně voj. rozhodnutí kázeňských (část I. § 7 posl. odst.), nevyloučil ji však ohledně voj. rozhodnutí kárných (část II, §§ 12—32).

Pokud pak se snaží stížnost obhájit tento názor zněním § 28 cit. zák. č. 154/1923 a jeho porovnáním se zněním civ. i voj. řádu trest., jest zcela bezpodstatná, neboť již z ustanov. § 28 samého, jež stížnost správně reprodukuje, se podává, že důvodem pro obnovu řízení mohou býti jen nové skutečnosti, t. j. nové skutkové okolnosti, které mají za účel doplniti neúplnou skutkovou podstatu, a nikoli tedy omyly ať skutkové nebo právní, jichž se snad úřad dopustil a k jichž nápravě je určeno odvolání, pokud jde o výrok výboru kárného, a stížnost k nss, pokud jde o výrok odvolacího kárného výboru.

Mluví-li § 28 cit. zák. č. 154/1923 ve svém nadpisu výslovně o obnově řízení před kárnými výbory a nestanoví-li dále žádné úchytky od pojmu obnovy, jak byl shora uveden a jak jest celému platnému právnímu řádu běžným, a stanoví-li v odst. 1., že obnovení býti může jen řízení pravoplatně skončené, jest přímo absurdním tvrditi, že zákon chtěl pravoplatná rozhodnutí podrobiti opravnému prostředku, jenž není žádnou lhůtou vázán a jehož přípustnost by činila nemožným, aby rozhodnutí kárná vůbec kdy právní moci nabyla.

Č. 6623.

Vojenské věci: I. O nároku poddůstojníků z povolání na odbytné při odchodu z akt. služby vojenské. — II. Jaké byly tak zv. likvidační služby vojenské po převratu?

(Nález ze dne 9. června 1927 č. 12.534).